

Zgodnja DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXIX.

V Ljubljani 17. sušca 1876.

List 11.

Pogovori.

VIII.

Edina je le katoliška Cerkev. Če je vse eno: katoličan, ali drugoverec? Kje je prava znašljivost, toleranca?

Vprašanje. Tvoje dokazovanje dozda se je bolj na to oziralo, kako da mora prava Cerkev Kristusova biti edina. Rad pa bi vidil, da bi mi ob kratkem in neoveržljivo skazal, da ravno naša katoliška Cerkev ima res to lastnost, ter je edina.

Odgovor. Ker so mnogi dokazi, da je le rimsko-katoliška Cerkev edina Jezusova Cerkev, zapopadeni že v prejšnjih pogovorih, je dosti, da ti glavne reči ob kratkem pred oči postavim. Res je, rimsko-katoliška Cerkev je tista, ki jo je Jezus Kristus vstanovil na zemlji in je še zmeraj njen nevidni poglavar, vidni poglavar pa je rimski papež. Ta rimska Cerkev ima vse skozi edinstvo vere in nauka.

Vsi otroci katoliške Cerkve imajo ravno tisti nauk. Njih mati Cerkev ga je prejela od Kristusa, aposteljni so ga razširjali in v Cerkvi kakor dedino zapustili. Katoličani našega časa verujemo to, kar so verovali naši predniki odkar se je kršnanstvo začelo, in kar bodo otroci, vnuki in vnukov vnuki verovali do konca sveta. Vera je določna, v ničimur se nič ne dá spremeniti; kdor kako novoto prične ali kak člen sv. vere zaverže, je ločen iz Cerkve. Zato uči véliki apostelj, da Cerkev, neomadežana nevesta Kristusova, se ne stara, nikoli nima gerb (Ef. 5, 27.), ker čistost in lepoto svoje vere vedno ohrani. Ako Cerkev zoper krivoverce v cerkvenih zborih sv. vero bolj natanko razlaga in pojasnuje, je s tem ne pomnoži, ne stanjša, ne spremeni.

To poterjajo sveti učeniki vsih časov; sv. Irenej, Lijonski škof, ki je živel že v 2. stoletji po Kristusu, piše: „Akoravno je Cerkev po vsi zemlji razširjena, vender s posebno gorečnostjo in naj veči skerblijvostjo ohrani vero, katero so ji oznanovali aposteljni in njih učenci. Ona (vera) je njeno načelo; spoznava jo povsod enako, kakor da bi vsi, ki so njeni, imeli le enega duha, eno serce, eno besedo“. (Adv. haeres. lib. 1. c. 3.) In kar je sv. Irenej terdil v prvih časih, to ponavljajo za njim vsi škofje, vsi učeniki naslednjih časov. Njih spise imamo v rokah. V vsem so edini, ako odšteješ kake menitve, ki niso bistvo razodenja ali v čimur se Cerkev še ni določno izrekla.

Med vsimi 257 papeži, ki so vladali sv. rimsko-katoliško Cerkev od sv. Petra do prečastitljivega Pija IX, ni ne enega, kateri bi bil v svojih vero zadevajočih pečatnicah ali določilih od prvotne vere kaj spremenil.

Tudi ne besedica zmote ni prišla iz ust nobenega papeža, kadar je govoril kakor učenik vesoljne Cerkve. Od Nicejskega do Vatikanskega je imela rimsko-katoliška Cerkev devetnajst vesoljnih zborov. Deni vse njih izreke, nauke in določila na tehtnico nepreprosljive poskušnje: tudi ne eden ne obsega naukov, katerih bi o vsih stoletjih katoličani ne bili verovali, ker vsi so tisti nauki, ki nam jih je Sin Božji na svet prinesel.

Ravno taka je v edinosti vlade in družbe v sv. katoliški Cerkvi. Znana ti je nezmerna množica katoliških mašnikov pod oblastjo škofov in teh vsih z verniki vred pod oblastjo papežev. V neštevilni vojski angelov je vse zredeno in zversteno v podložnosti; tako so tudi v cerkveni hierarhiji podložni nižji višjim, in vsi naj višji oblasti, rimskemu papežu. Ali si moreš misliti še lepši edinstvo, kot je ta?

V. Dosti je tega. Verujemo torej, da rimska Cerkev ima prvo in božje znamenje prave Cerkve in ponavljamo z Nicejskim cerkvenim zborom: „Verujem v eno Cerkev“, *Credo unam Ecclesiam*. Če pa dobro vemo, kje je resnica in kje torej mora biti zmota in krivovera, ali smemo potlej vnešarni biti, da nam bi bilo vse eno, če smo v resnici ali zmoti?

O. Nikakor ne! Vsak pošten človek mora resnico ne manj kot pravico terditi in se za njo poganjati.

V. Pa sem ravno te dni čital v nekem od katoličanov pisanem časniku besede: „Prav vse jedno nam je, ali so tirolski Nemci katoliki, ali protestanti, in poslednjim povsod privoščimo enakopravnost, kakor vsakemu drugovercu ali nevercu.“ Kaj pa praviš o tem?

O. Ako bi bilo vsakemu „vse jedno“, v kakoršni veri koli je kdo, bi se noben misijonar ne ganil med divjake, da bi jih resnico učil; noben katolišk duhoven bi ne stopil na leco evangelij oznanovat, ne v šolo male kršanskega nauka učiti. Čemu, če je „prav vse jedno“, ali je kdo v luči resnice, ali v temi zmote; in vsled tega „vse jedno“, če je kdo po sedanjem življenji na vse večne čase srečen, ali pa za vselej nesrečen, pogubljen!

V. Pa liberalci nič ne prašajo za prihodnje življenje, oni hočejo ljadi le v sedanjem življenji „osrečevati“.

O. Čudno „osrečevanje“: Za nekatere trenutke srečen, potlej pa za vselej nesrečen biti! Lepa hvala za tako „srečo“; naj jo liberalci le sami v svoj žep vtaknejo in si z njo gerlo in kola mažejo! Sicer pa je tudi to farizejska laž, da z versko vnešarnostjo hočejo ljudi „osrečevati“. Zakaj, če je prav vse eno, bodi si kdo katoličan, ali pa drugoverec ali neverec; potlej mora tudi vse eno biti, če je kdo pod Dahomejskim malikovavskim trinogom, kateri vsako leto brez števila podložnikov svojim malikom zakolje, ki se celo v kervi

svojih podložnikov vozi, — ali pa pod dobrotnim po svoji veri vladajočim katoliškim vladarjem, kateri po katoliški veri tudi naj manjšemu podložniku ne smé naj manjši krivice storiti.

V. Čisto prav imaš! Ne le za prihodnje, ampak tudi že za sedanje življenje je potrebna prava vera. Čisto prepričan sem, da vsih strašnih „švindelnov“, goljufij, sleparij naj bolj iz tako imenovanih „olikanih“ krogov bi ne bilo, ako bi bili zadevni ljudje katoličani v pravem pomenu, to je, taki, ki niso le samo keršeni za katoličane, ampak tudi živé po svoji veri. — Ali nekaj družega liberalce moti in jim pomislike dela, namreč: katoličani, ki le svojo vero terdijo, bi utegnili biti neusmiljeni do drugovercev?

O. Pravi katoličani nikoli ne. Ob času n. pr., ko so bili judje povsod preganjani, so ravno pod papežovo vlado v Rimu pribežališe imeli in do današnjega dne imajo v Rimu svoj oddelek „Ghetto“, v katerem so med katoličani pod vlado papežev mirno prebivali. Prava znašljivost, „toleranca“, je le v katoliški Cerkvi, in kar se je kterikrat neusmiljenja Cerkvi kakor taki pripisovalo, je pačenje zgodovine, laž in obrekovanje. Tako Cerkev tudi nevernike le z naukom, s prepričanjem iše pridobiti, ne pa s krivicami in nasilstvi. Priče so misionarji, ki jih Cerkev brez orožja, s sv. evangelijem v roki, pošilja med uboge Amerikance, Indijance itd. Vnemarnost je sploh ostudna lastnost gnjile duše, nevredna človeka in povsod ostudna in zaničljiva, še najhuje obsojena pa v rečeh, ki zadevajo naj viši zadeve človeške, osodo našo po sedanjem življenji.

Zamorska deklica.

Izgled imenitne bogoljubnosti.

(Dalje.)

Pozneje je želela s svojimi tovaršicami govoriti. Uboge deklice so stopile okrog njene postelje in so jokale. „Ne jokajte“, je reklo ljubeznjivo dete, „ne jokajte, jest grem v nebesa. Gori bom veliko za vas molila in za Arabce in za vse majhne zamorke. Bodite vedno pridne in pokorne. Ljubite, ljubite Jezusa in Marijo. In kadar bom umerla, nikar ne jokajte, sej v nebesih bom tako srečna? Jozefina je imela na postelji svetinjo in druge reči pobožnosti. Pokazala jim jih je, rekoč: „Če je mati s tim zadovoljna, zapustim to vam v spominj“. Po tih besedah je objela vse, in ko so še zelo jokale, je rekla: „Pojdite se malo igrat, moje ljube“. Tedaj so šle proč, pa duhoven je ostal vedno pri bolnici. Po sv. olji ji je bilo še 15 dni živeti ali velokoveč terpeti. Ves život je bil ena sama rana. Vsake tri ali štiri dni so ji prinesli sv. Popotnico. Prešinjena od hvaleznosti in veselja je ploskala z rokami in klicala: „O kolika sreča! Če mi Jezus toliko terpljenja pošilja, potem mi je tudi treba večkrat sv. Obhajilo podeliti. O kako dober je Jezus. On vé, da ga tako rada prejmem!“ Blizu je bila že svojemu koncu, pa vroča želja njenega serca še ni bila spolnjena. Vendar je zagotavljala, da bo Bog hrepenenje po ti milosti še pred njeno smertjo na priprošnjo Marijino uslišal. Deklica ni zastojimela upanja do Matere Božje. Tisto željo je že imela od časa svojega prvega sv. Obhajila. Na praznik naše sv. matere Kantališke sem zapazila, da je bila deklica zelo resna. Vprašala sem jo tedaj: „Kaj ti je, ljuba moja, da si tako žalostna? Sej si vender še to jutro Jezusa prejela?“ — „Ne, mati“, je odgovorila, „nisem žalostna, imam pa nek-j, kar mi daje veliko misliti. Jutri ti bom povedala, danes le morem“. Več naših redovnic je bilo

zraven. Ko sve bili sami, mi je povedala, kaj je mislila: Danes po svetem Obhajilu mi je rekel Jezus v sercu: „Hočem, da si moja nevesta!“ in sv. mati Kantališka je rekla: „Bodi moja hči“. Vedno mislim na te besede in se mi ne ljubi ne smejati in ne koga pogledati. Zmiraj mislim na Jezusa.“

Jozefina je slišala čeznатурne besede in jih je skerbno ohranila v sercu. Vse se je čudilo spremembi, ki se je godila z njo. Brez dvoma je bila takrat dosegla veliko milost samostanskega poklica. Od tistega časa je bila enkrat naznanila svoje hrepenenje po tem srečnem stanu. Od tistega imenitnega dné Jozefina ni poznala nobene serčniše želje, kakor postati nevesta Kritusova. Ena sester ji je enkrat šaljivo očitala, ker je bila sprejela neko drago darilo. „Žato sem prav vesela“, hitro zaverne deklica, „da ga bom Bogu darovala tisti dan, ko bom dobila sv. oblačilo.“ Govorila je brez prenehanja od sreče Bogu posvečene duše. Kadar je vidila v govorilnici krasno oblečene ženske, si je mislila vengredé: „Oh, kako mi je obleka tih žensk zoperna! O ljubo zagrinjalo! o borna obleka mojega Jezusa, kako te imam rada, kako te ljubim!“ Potem je poljubila moje zagrinjalo in moje oblačilo ter je rekla solzna: „Mati, daj mi hitro zagrinjalo! Skaži mi usmiljenje in prosi škofa, naj mi ga dá; on ti reče: dam ga! Če ga jest zanj prosim, mi ga ne dá.“

Kadar je pred svojo zadnjo boleznijo vidila prelata, ga je za to prosila. Nekega dné, ko ga je zanj prav nadlegala, ji je rekel dobri gospod: „Poterpi malo, si še premajhna“. „To je res“, odgovori Jozefina čvrsto, „pa bom tudi kmalo umerla. Tolikrat sem ti že rekla, da bom kmalo umerla in sem toliko molila za-te pri sv. Obhajilu. Ali ti ni rekel Jezus v sercu, da mi daj zagrinjalo? Materi in sestram in vsakemu je to prav. Pa povem ti, da mi ga boš dal še preden boš mislil na to. Vidil boš, da mi bo Jezus dodelil to milost. O, Jezus je dobrotljivši kot škof!“ In res, Gospod ji je nepričakovano prihranil to milost. Napovedovanje pobožne deklice se je spomnilo. Jest sem se vedno delala, kakor bi se za to njeno serčno željo ne zmenila. Revica se skor ni smela več derzniti svoje prošnje ponavljati. Nekega dné pa ni mogla več sterpeti. S presunljivim glasom je vprašala Jozefina bolniško strežnico: „Zakaj mi vendar ne daste sv. oblačila? Ali bom mogla res umreti brez njega?“ Precej se mi je to povedalo. Ali bi bila mogla to taki deklici na njeni smertni postelji odpovedati? Prosila sem tedaj škofa za privoljenje. Dovolili so mi toliko rajše, ker so poznali svetost in poklic majhne deklice. Dovoljeno ji je bilo storiti tri proste objube samostanskega življenja.

Ta dan je bila Jozefina močno ginjena in ni govorila besedice. Ko so pripravljali za to slovesno opravilo in njeno posteljo s cveticami lepšali, je bila njena duša le pri Bogu. Le včas je pogledala, kar se je okoli nje godilo, pa se je zopet zbrala. „Ali vidiš te cvetlice?“ sem jo vprašala. „Vidim“, je rekla, „pa cvetlice v nebesih so veliko lepši.“ Na ta odgovor sem utihnila. Kmalu je bilo vse v redu. Podvizale smo se, ker smo se bale, da bi ne zmanjkalo časa.

25. aprila popoldne je bilo kratko pa ginljivo opravilo. Mašnik in cela družba je bila v bolniški sobi. Pri znožji njene postelje so stale njene majhne tovaršice belo oblečene z gorečimi avečmi v rokah. Mlada redovnica je navadne besede razločno izgovarjala, je prejela zagrinjalo in redovno oblačilo (v katerem je bila pokopana) in imé: sestra Lavrencina Fremiot; potem je storila obljubo uboštva, devištva in pokoršine. Dali so ji perstani in sv. britko martro, molili psalm: „Laudate“ in opravilo je bilo končano. Bolnica se je vedla

med tem neizrečeno pobožno. Bila je od zdaj nujica obiskovanja Marijinega.

Proti večeru so jo prišli škof obiskat. Dolgo časa so se prijazno menili z njo od nebés. Mala je pazljivo poslušala. Drugi dan se je čutila nekoliko boljše in mi je govorila o sreči včerajšnega dne. Vsakemu je pokazala svoj križ, kterega je noč in dan kuševala. Rekla je: „O kako rada bi še to uro umerla. Kako se bom v nebesih radovala. Gospod mi je rekel, da mi je zato pošiljal toliko terpljenja, da bi umerla kot njegova nevesta. Kako dolgo sem to želela! Pač, ko bi me Gospod zopet ozdravil, bi bila vendar še zmiraj njegova nevesta! Potem bi se prizadevala in hitro učila, da bi lahko vse storila, kar sestre delajo.“ Ko je tako govorila, je bil njen obraz nekako spremenjen.

(Konec nast.)

Cerkveno premoženje.

(Dalje.)

2. Stara zaveza je bila priprava in predpoda nove zaveze (Hebr. 7—8 poglavje), zato je Jezus začetnik nove zaveze z ozirom na staro zavezo aposteljnom in učencem, ktere je po svetu poslal (Luk. 10, 1—11), rekel: „Žetev (to je, delo spreobračanja in osrečevanja ljudstev po moji zveličavni cerkvi) je sicer velika, ali delavcev je malo. Pojdite, jaz vas pošljem kakor jagujeta med volkove. Ne nosite ne možnje, ne torbe, ne čevljev, ampak v katero hišo ali mesto pridete in vas sprejmejo, jejte in pite, kar je pri njih, delavec je vreden svojega plačila. Ako vas pa ne sprejmejo, pojdite od njih, in recite: Tudi prah, kateri se je nas od vašega mesta prijel, otresemo na vas.“ — Še obširniše govori Jezus od tega, da je oznanovalec njegovega evangelija jedi in plačila vreden, pri sv. Mat. 10, 7—42; to je, ljudstvo, kteremu pridiguje in služi, je dolžno ga živiti in za njegove potrebe skrbeti.

Prav po domače pa temelito je dokazal in dognal to reč sv. Pavel z naslednjimi prilikami (ko piše 1. Kor. 9, 7): „Kdo si kdaj v vojski sam plačilo daje? Kdo zasadi vinograd, in ne je od njegovega sadu? Kdo pase čedo, in ne je od mleka čede?“ To se pravi, kakor vojšak, kmet, čednik in vsak drugi delavec od svojega dela in opravila živež in plačilo ima, tako mora tudi duhovnik od svojega dela in opravila živež in plačilo imeti; to tirja že zdrava pamet in šega sveta, zakaj duhoven je apostoljski delavec, apostoljski delavec je pa vojskovavec za resnico in pravico, sadivec Gospodovih tert (Jan. 15), pastir Gospodove čede (Jan. 10).

Verh tega uči sv. apostelj dalje, da imajo duhovni, kakor drugi stanovi, že po šegi sveta pravico za svojo službo in opravilo živež in plačilo tirjati. Imajo pa tudi še to pravico od samega Boga, — po posebni pisani božji postavi, božji zapovedi, in po ravno ti postavi in zapovedi božji so jim ga verniki dajati dolžni. Zakaj pisano je v Mojzesovi postavi: „Ne zavezuje volugobca, kadar mane. Ali je Bogu le za vole skerb? Ali ne govori on to veliko reč zavolj nas? Res zavolj nas (oznanovalec evangelja) je to pisano, zakaj, kdor orje, orje v upanji, in kdor mlati, mlati v upanji, da bo sad (jed in plačilo) prejel (tako tudi duhovni). Ako smo mi vam duhovne reči sejali, je li kaj velicega, če vaše telesne reči žanjemo. Ako imajo drugi (delavci in stanovi) to pravico pri vas, zakaj ne veliko bolj mi.“

Ravno tako piše o tej reči sv. apostelj Galačanom (6, 6—8): „Tisti, ki je v keršanstvu podučevan, naj podeljuje njemu (duhovnu), kateri ga podučuje, vse dobro“ (blago in mero). Nikar se ne motite (s praznimi izgo-

vori, ovinki in zvijačami), Bog se ne pusti zasmehovati (stakim kratenjem; s pritergovanjem pri odrajtivilih duhovnom je Bog žaljen in zaničevan. (Luk. 10, 16; Jan. 12, 48.)

Tako razžaljenje in zaničevanje samega sebe in svojih namestnikov bo Bog oestro sodil in kaznoval: „Zakaj, kar človek seje, to bo tudi žel: Kdor seje v mesu (t. j. svoje premoženje obrača na mesenost, na veselje, kratkočase, vžitke, napuh, nečimernost, mehkužnost), „bo od mesa tudi žel pogubljenje; kdor pa seje v duhu“, t. j., svoje premoženje obrača v duhovne, večne reči, v podučevanje v božjih rečeh, v božjo čast, v zveličanje svoje in svojega bližnjega, „bo od duha žel večno zveličanje“. Tako govori sv. pismo o cerkvenih in duhovskih prihodkih, pravicah.

(Dalje sledi.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Red „dobrega Pastirja“. Častna straža. Zidanje cerkve Jezusovemu Sercu na Dunaju.) Eno naj lepših opravil človeškega življenja je: reševati, kar je zgubljenega, pa obvarovati, kar je v nevarnosti. To nalogo ima redovništvo „dobrega Pastirja“. Kar so človekoljubi delali že odkar je „dobri Pastir“ sam na zemlji učil grešnik sprejemati in zapuščene otevat, temu je v 17. stoletji veliki služabnik Božji P. Janez Eudes določne pravila dal ter vstanovil oetniša (Rettungshäuser) ali družbe Jezusa in Marije. Živel je ob času sv. Frančiška Salezija in sv. Vincenca Pavljanskega, in obravnava se ravno zdaj, da se prišteje med „blažene“. Vstanovil je redovnice „dobrega Pastirja“. Razdeljene so v več verst, katerih perve so nune za kor (Chorfrauen), ki živé po pravilih sv. Avgüstina. K tem se sprejemajo le čisto poštene device, tudi na njih bližnji rodovini ne smé biti nobenega madeža. Prizadevajo se prav posebno posnemati preblaženo Marijo Devico, ktere ime tudi vsaka sprejme, le po drugem imenu se med seboj ločijo. Bela obleka jih opominja, kako naj bo tudi njih življenje čisto, brez madeža.

Le-té sprejemajo zgubljene duše, ki so posnemale Magdaleno v grehu, pa so svet zapustile in posnemajo Magdaleno v goreči ljubezni do Jezusa. To je druga ločina, ločena od perve, v posebnem oddelku. Žive pod pokoršino prvega reda po pravilu karmelitaric. Dostati morajo daljši in resnobno poskušajo, preden sveto obleko prejmejo.

Tretji razred so take, ki le začasno živé v samostanu, da se otmejo iz poprešnih nevarnih okoliščin, se dobro podučé v keršanskem nauku in v čednosti vterdijo ter se zamorejo pozneje med svetom skušnjavam ustavljati; vadijo se pa tudi prav posebno pridno delati, da si potlej lažje pomagajo in pa napak varujejo, ker je lenoba vsih pregréh začetek.

Četrti red je za take, ki se niso pokopale v brezno pregréh, pa so v nevarnosti, ter jim je naprava „dobrega Pastirja“ bramba zoper hudo.

Ako so okolišine po tem, redovnice prvega reda prejemajo tudi otroke v odrejo in vodbo očitnih šol.

Posebno dobrotna pa je naprava, ker ima oddelk za ubožne otroke, kateri so zapušeni od staršev in svojcev ter so v nevarnosti dušno in telesno v pogin priti. Vsi ti oddelki so med seboj ločeni in redovnice prvega reda imajo po nalogi prednice razdeljeno nadzorstvo v družih razredih. Le-té smejo po posebnem privoljenji sprejeti tudi nadzorstvo v jetnišnicah.

Kacih osem lét je, odkar imajo tudi na Dunaju tako napravo v ulicah „Siebenbrunnen“, ki je bila v

začetku le majhna zvezdica, zdaj pa je že svitla zvezda, po kateri je že mnogim mnogim prisijal časi blagor in še lepši dušna sreča.

Tarec na Dunaju zida novo cerkev presv. Jezusovega Serca in ob enem razširja tudi prostor za sprejemanje taci, ki v tej hiši pred grehom pribežališa iščejo. V hiši „dobrega Pastirja“ je pravilo, da je vsak sprejet, kdor pride, brez razločka in brez plača, če je le prostor in če pomočki dopuščajo. Po vsih družih pribežališih na Dunaju se mora plačati za sprejetje, živež in postrežbo, samo tukaj je brez plače.

Od leta 1869 je v svetišču „dobrega Pastirja“ na Dunaju cerkveno ustanovljena tudi molitvena družba, ki se imenuje „Častna straža Jezusovega presv. Serca“, ktero smo nedavno že omenili, v katero sprejema in ude na Dunaj pošilja v Ljubljani č. g. Jak. Dolenc, kakor smo že omenili. Kakor je v Parizu preslavljanja nova cerkev Jezusovega najsv. Serca na „homcu mučencev“ (Montmartres), tako želé, da bi se tudi Dunaj povzdignil ter se napravilo častitljivo svetišče Sercu, ki je pravo središče in ognjišče ljubezni Božje. Obris za cerkev in vso napravo je prav lep ter je upati, da bo svetišče prav častitljivo Bogu v slavo, vsa naprava pa ljudem v prid. Ako bi kdo hotel tudi sam pridjati kaki kamniček k zidanju té cerkve in kloštra, se lahko zgodi po poštni nakaznici z napisom: „An die ehrw. Fr. Oberin beim Guten Hirten, Wien, Siebenbrunnengasse Nr. 64.“

Z okolice. (Sud besede Božje.) Izročén nam je naslednji spis, ki je oserčiven za goreče pridigarje, ki se na govore vestno pripravljajo in oznanujejo nauk zveličanja ne toliko iz svojega, kolikor iz Jezusovega zaklada. Spis pravi: Hvala Bogu in vam, katoliški pridigarji! Vi se mnogo trudite z oznanovanjem Božje besede, pa vaš trud ni zgubljen. Razuzdan neki mladeneč se je pred kaj časom ravno po poslušnji Božje besede spreobrnul. Pravi sam: Hodil sem poslušat Božjo besedo, pa bil sem tako merzel in neobčutljiv, tako vdan mešanim sladnostim, zlasti pa nečistosti, da sem malo maral za Božje in cerkvene zapovedi. Dostikrat me je vest svarila, da tako življenje pelje naravnost v pogubljenje; vendar pa nisem imel volje popboljšati se, in poslušal sem Božjo besedo zelo vncmarno.

Neki dan so nam pridigar popisovali ostudnost greha in ostrost sodbe Božje ter minljivost vsega posvetnega, pa neskončno večnost. Med tem so povedali dogodbo s sv. Anzgarjem, ki se nahaja v bukvah „Življenja srečni pot“. (Op. Ker pisavec dogodbe ni določno povedal, naj jo poznamemo tukaj po „Marianumu“ iz Otta. Vred.) Anzgar je bil že pred svojim petim letom zgubil svojo bogoljubno mater. V šoli pozneje je bolj ljubil igranje, kakor pa učenje, je rad okrog letal s tovarši, čenčal marsikaj praznega, počenjal vsaktere otročje razposajenosti, in kazal je malo dobrega upanja. Bog pa ga je bil odločil, da bode svetilnik svetosti mnogim; zato ga je tudi njegova roka čudoma pripeljala na pot, po kateri mu je bilo zanaprej hoditi. Marija, nebeška Kraljica, se je dobrotno ozerla na mladega Anzgarja, in pokazala mu je pravo pot.

Neko noč se je Anzgaru v spanji zdelo, da je v groznem kraju, v močirju in blatu, ter je komaj z naj večim trudom zamogel še naprej bresti. Ob kraju grezi in močirjev, v katerih je tičal, pa se je stézala neizrečeno prijetna, z drevjem in cvetličjem obsajena cesta. Tam je vidil Anzgar veliko množico prijaznih gospej hoditi v svetlo-belih oblačilih. Sprednja, nebeško lepa, se mu bliža in mladeneček spozná, da je prečastitljiva nebeška Kraljica: v oči se mu zbliži in strahoma jih deček v tla obrne. Z resnim pa vendar pohlevnim glasom ga Preblazena zakliče po imenu: „Moj sin Anzgar!“

Deček dvigne oči kviško in nezmérno veselje ga prešine, v družbi nebeške Kraljice se zagledal svojo lastno že umerlo mater. Neutezoma se hoče k nji spustiti, pa ne more. Bil je že pregloboko zabredel v močir, v gostem blatu so mu noge tičale. „Lej, moj sin!“ je rekla nato blažena Mati Gospodova, „ako hočeš priti k svoji materi in v družbo njenih in mojih tovaršic, moraš postati ves drugačen detek.“

To je njegovo mlado serce tako pretreslo, da je vse napake popustil in bil je naj marljivši in spodobniši vsih učencev. V 14. letu je sprejel samostansko obleko. Zaslišal je tudi, da je umerl cesar Karol Veliki, kterega je malo poprej vidil v blišu njegove mogočnosti in časti; in zdaj je sklenil svetu se prav do čistega odpovedati, pa truditi se za naj večjo popolnamost.

Bil je naslednjič duhoven in misijonar, je spreobrnul na tisuče poganskih Dancev in Svedov, postal njih apostelj in vikari škof. Živo hvaležen je bil Mariji in priserčno jo je častil vse svoje dni, delal je brez prenehanja in z velikim blagrom pod njeno brambo. Čutil je pa poslednjič, da se mu smert bliža in dan pred Svečnico je dal vltiti tri velike sveče, eno postaviti na Marijin oltar, eno na oltar sv. Petra in tretjo na oltar sv. Janeza. Na Svečnico je zadnjikrat prejel ss. zakramente, in naslednji dan je umerl, potem ko se je zaznamnjel s sv. križem, 3. sveč. l. 865. To je iz življenja sv. Anzgara. Dopis pa pravi nadalje.

To (namreč spreobrnjenje sv. Anzgara) je tudi mene tako v serce zadelo, da sem začel misliti na popboljšanje, pa vendar nisem imel volje se popboljšati. Še nekaj časa potem sem prišel med razuzdane tovarše in v pretep, v smertno nevarnost. In tukaj mi že spet Božja milost glasno na serce terka: „pomisli, kaj bi bilo s tvojo dušo, ko bi ti zdaj le umerl?“

Ta vojska je terpela še nekaj časa. Rad bi se bil popboljšal, pa vendar nisem hotel — tako dolgo, da sem slišal spet gorečega pridigarja popisovati velikost in ostudnost smertnega greha, pa veliko, neskončno zasluženje Kristusovo, kako pa je zgubljeno za grešnike, če se ne popboljšajo. „Zastonj je tekla zate sv. Rečnja Kri, o grešnik, če se ne popboljšaš!“ te besede so mi tako globoko v serce segle, da sem sklenil popboljšati se.

To je sad Božje besede, ktero vi duhovni oznanujete. Ko bi kristjani ne imeli pridig, pri tolikem pohujšanju bi bili vsi pogubljeni. Neka ženska oseba mi je pravila, da je tudi v pridigi našla spoznanje svojega pogubljivega življenja.

Torej preserčna zahvala vam, oznanovavci Božje besede! Zmerom vas bom spoštoval in v časti imel, zmerom vam bom vdan, vam bom po svoji moči pomagal, za vašo čast se bom pri vsaki priložnosti pote goval. Vselej me serce zaboli, kadar slišim kakega posvetnjaka čez duhovne zabavljati itd.

Z Gorenjskega, 9. sušca. — Položili smo včeraj v hladno zemljo č. g. Henrika Sparovica. Ko se je oglašil v ponedeljek na večer iz kranjskogorskega častitljivega zvonika mertvaški zvon in je oznanjal bridko vest, da je za vselej nehalo biti tvoje ljubeznjivo serce, dragi g. Henrik. — solz se je potočilo veliko. Od vseh strani je vrelo ljudstvo zadnjikrat vidit tvoje blede obličje, molit za tvojo dušo. Solz se je potočilo zopet obilno. In ko se je spustilo v temno jamo truplo tvoje ter je puhlo donela črna perst na ostanke tvoje, se je v novo solzilo mnogo očés. Pa zakaj bi se ne? Sej imel si serce tako blago, tako dobro, da bi bil objel, ako bi bilo mogoče, celi svet s svojimi dobrotnimi rokami.

Ranjki g. Henrik, rojen 1828 v Višnji gori, je bil posvečen l. 1852. Pastiroval je v Vipavi, v več krajih po Dolenjskem, zadnje štiri leta je bil duhovni pomoč-

nik v Kranjski gori. Z veseljem je opravljal duhovske dolžnosti. Iz serca rad je pomagal vsakemu revežu, nikogar ni pustil praznega od sebe. Manum suam aperuit inopi et palmas suas extendit ad pauperem: odperta je bila njegova desnica ubogemu, in proti potrebnemu je bila stegnjena njegova roka. Kdo bi si bil mislil, da se bo poslovil tako naglo z nami? Kdo bi si bil mislil, da se bodo resnobne besede „Memento homo“, ktere je še pepelnično sredo pri pepeljenji govoril — naj prej nad njim spolnile? Ležal je samo dva dni in neznanske bolečine je moral prestajati, ker ga je zavoljo vnetja možgan hudo vznemirjevala domišljija. Da smo ga ljubili, kazal je pogreb njegov. Osm duhovnov mu je prišlo zadnjo čast skazat. Pri pogrebnem govoru, ki so ga imeli preč. g. dekan Keše, je bilo zadosti samo ime „g. Hajurih“ in po cerkvi se je razlegel glasen jok. Nosilo ga je šest domačih fantov, drugih šest je svetilo na obeh krajih ob raki. Vsakdo je gledal, kako bi se še mertvemu gospodu Hajnrihu hvaležnega skazal. Za križem so tiho in s solznimi očmi stopali nedolžni otročiči; vsak izmed njih je imel prižgano lučico v rokah. Krasen venec, ktere ga je zvezala in z dragocenimi trakovi ozališala prijetlov ljubezen, je nesel g. Robič. Domači kvartet, ktere ga vodi g. učitelj Stojec, je ginljivo nagrobno „Blagor mu, ki se spočije“ izvrstno izpeljal. Serčna hvala naj ti bo toraj, predraga fara kranjskogorska, ki znaš svoje duhovne pastirje tako spoštovati. To je za tebe čast. Tebi pa, ljubi Henrik, Bog daj večni mir, in večna luč naj ti sveti!

V Šentjurji ob južni železnici bila je prvi petek sedanjega posta ginljiva svečanost. Čast. gospod superijor misijonarjev pri sv. Jožefu blizo Celja so vpriči gosp. dekana in več sosednjih gospodov župnikov blagoslovili križev pot, ktere ga je slikal nadepolni slikar Janez Šubic v Rimu po načrtu slavnega Furiha v Beču, okvire pa je krasno napravil njegov stric Ivan Šubic podobar v Loku.

Mladi slikar v Rimu je sin dobro znanega poštenjaka Štefana Šubica, slikarja in podobarja v Poljanah na Gorenjskem. Bil je na akademiji v Benetkah, in ker je zadnje trenutke slavnega Rafaela izmed mnogih starejih slikarjev v Evropi naj bolj izvrstno sestavil, dobil je hvalno plačilo in je bil v Rim poklican.

Plemeniti gospod, ki je vidil slike slavnih mojstrov po Evropi, Aziji in Afriki, in v svojem gradu jako drage slike shranjuje, rekel je, ko je le perve štiri postaje križevega pota vidil: „Srečni ste vi in farmani, da tako izvrstno delo dobite, v malo letih bo mladi slikar slovel na široko“. Pri vsaki tabli je Šubic v meri, kakor so številke večje prihajale, pokazal, da napreduje umetnost njegova, deseta postaja je desetkrat lepša kakor prva in štirinajsta naj lepša. Kdor želi krasne podobe dobiti, naj jih udinja pri: Signor Giovanni Šubic, pittore a Roma, Palazzo Venezia, Torre 3. piano.

Iz Notranjskega. (Nektere čertice iz življenja + č. g. o. Klemena Jelenca.) Že delj časa se je pisatelj teh verstic pripravljaj pisati nekemu prijatlu, kako č. g. o. Klemen Jelenec, kakor poprej v Novem mestu, tako zdaj v Ljubljani vkljub svoji bolehnosti neutrudljivo dela na prižnici, še bolj v spovednici, da njegovo naj večje veselje so pa še reveži v bolnišnici, kterih skerb v dušnih zadevah je njemu izročena; da je tukaj prav v svojem elementu, kakor riba v vodi in ptica v zraku; kako se ondi srečnega šteje med njimi; kako je sploh veselega serca in popolnoma zadovoljen itd.: kar neki saboten večer pineše „Zg. Danica“ prežalostno novico, da č. g. o. Klemen Jelenec je za vročinsko boleznijo umerl, in kako so ljudje na dan njegovega pogreba jokali po toliki zgubi. Tudi pisatelja teh verstic je ta

nepričakovana novica užalila, ker je vidil, da je Cerkev z njegovo smertjo zgubila prezvestega delavca v Gospodovem vinogradu. Blagroval je sicer ranjcega spominjaje se besedi Modrega: „Zgodaj je končal, pa je spolnil veliko lét; zakaj njegova duša je Bogú dopadla, zato ga je hitel k sebi vzeti izmed hudobij“ (Modr. 4, 13. 14). Spomin na to blago dušo ni mu mogel iti iz glave, zakaj bil je v pravem pomenu goreč duhoven, ponižen menih, mož po volji Božji, pridobil je s svojo ljubeznjivostjo, krotkostjo, ponižnostjo, pobožnostjo, s svojimi izgledi in vsakoverstnimi čednostmi serca vsih, ki so imeli srečo ga poznati, ga poslušati kot pridigarja ali imeti ga posebno še ko spovednika.

Prav prislužil si je s svojim lepim delavnim življenjem čast in spoštovanje, pa nepozabljivi spomin; odtod torej, da ga njegovi znanci, prijatli, pred vsem pa še njegove z dušo in srcem vdane mu ovčice, kterih dušni vodnik je bil, ne morejo ga pozabiti. Od tod je tudi, da se od več strani razodeva želja, še kaj o njem lepega, spodbudljivega slišati in brati.

Da se nekoliko vstreže serčnim željam v molitvah gotovo se spominjajočih hvaležnih serc, naj pridenem še jest nekaj čertice iz njegovega življenja, ki so mi od njega znane iz časov, ko je + o. Klemen hodil iz Novega mesta o misijonskih praznikih za može, žene, mladenčce in deklice vsako leto v Šentjernejo pomagat pridigovat in spovedovat, in kar je zadnje leto njegovega življenja v Ljubljani ga nektore poti obiskavši osebno od njega slišal in nad njim zapazil. Želeti je pa, naj bi tudi drugi, ki so +, od koder si že bodi, poznali, njegovo lepo življenje svetu naznanili, da bi se spomin te blage duše med ljudmi ohranil, da bi ga svetni duhovni in redovni, kterih ud je umerl bil, vredno posnemali, za izgled si ga jemali bogoslovci, izmed kterih več si ga je bilo izvolilo spovednika, posnemali ga po svoji moči tudi vsi drugi verni v lepem keršanskem življenji; nadalje da svet zvé, kako Kranjci vedó častiti svoje za narod, posebno pa še za Cerkev zaslužene može, kakoršnih je mila naša domovina že veliko rodila — Bog daj, da bi tudi posnemali njih lepe izgleds.

Že kot otrok, še bolj kot učenec na latinskih šolah, posebno pa še kot bogoslovec je ranjki Klemen pozornost svojih učencikov nehoté obračal na-se. Ranjki dr. Vončina n. pr. je imel od Boga poseben dar, ljudi in značaje posameznih spoznavati, in večkrat je memo gredé svojim poslušavcem kaj časa in okolišinam primernega pa potrebnega povedal; kot cerkveni zgodovinar je cerkvi škodljive razmere sarkastično bičal, nasproti pa je možate katoliške značaje hvalil. In Vončina ravno je Klemena priporočeval in postavljaj za izgled drugim bogoslovcem, svetnim duhovnom in redovnikom, ki so imeli čast to blago dušo med svoje šteti. Bil je skozi in skozi lepega obnašanja, priden, delaven, vesten že od mladih róg; pač lepo znamenje in veselo upanje prihodnjega poklica za duhovski stan v redu sv. Frančiška! Po tako lepem za prihodnji duhovski stan, za to angelsko službo edino vrednem in potrebnem pripravljaji, smela je cerkev upati z njegovim mašnikovim posvečevanjem pridobiti si dobrega, vestnega, pridnega delavca v vinograd Gospodov. In kar je pričakovala, to je tudi dobila v osebi ranjcega gosp. Klemena; zakaj njegovi molitvi, očiševanju vesti, njegovemu hrepenenju stopiti v svetišče Gospodovo, njegovemu resnobnemu premišljevanju, sploh taki pripravi za duhovski stan bila je tudi podeljena primerna, veliko obilniši milost sv. Duha.

Bolj kakor kedaj premišljeval je na pragu v Svetišče za slehernega bogoslovca, prihodnjega duhovna, dobrega premisljaka vredne besede Davidove: „Kdo bo šel na Gospodovo goro, a li ko bo stal na njegovem sve-

tem kraju? Kdor je nedolžnega serca in čistih rok... on bo prejel blagodar Gospodov in usmiljenje od Boga, svojega Rešenika". (Ps. 23, 3—5.) In: „Gospod! kdo bo prebival v tvojem šotoru, ali kdo bo počival na tvoji sveti gori? Kdor hodi brez madeža in pravično živi". (Ps. 14, 1—2.) Akoravno mu je bilo s temi besedami tako rekoč od Boga naznanjeno, da smé stopiti v duhovski stan, ker je vedno lepo, čisto, sveto živeti, ne bi si bil vendar upal storiti te velikanske stopinje v svetišče Gospodovo, ako bi ga od druge strani ne bilo gnalo serčno hrepenenje po Gospodovih vežah, in še več, ako bi ne bil imel velikega zaupanja v Božje neskončno usmiljenje.

Prosil, molil, zdihoval je k Bogu, pred njim razlival svoje serčne občutke in nepopisljive želje stopiti v njegovo Svetišo; zdaj molil, zdaj premišljeval je za bogoslovca, za prihodnjega kakor tudi že za posvečenega duhovna naj lepši 84. Davidov psalm: „Kako ljube so mi tvoje prebivališa, Gospod vojskinih trum! Moja duša hrepeni in koperni po preddvorih Gospodovih, moje serce in moje meso se veseli v živem Bogu; vrabec si namreč najde hišo in gerlica svoje gujezdó, kjer izvali svoje mladiče, (jest pa naj najdem) tvoje altarje, Gospod vojskinih trum, moj Kralj in moj Bog! Blagor jim, ki prebivajo v tvoji hiši, o Gospod! vekomaj in vekomaj te bodo hvalili. Blagor človeku, kateri ima pomoč od tebe; v svojem sercu si napravljá stopnjice (čednosti) po dolini solz h kraju, ki si ga odločil. Zakaj postavo-dajavec daje blagodar; hodi jo od čednosti do čednosti; vidi se Bog bogov na Sijonu. Gospod vojskinih trum, usliši mojo molitev; poslušaj Bog Jakopov! Ozri se Bog, naš varh, in poglej na obličje svojega maziljenca; zakaj boljši je en dan v tvojih preddvorih kakor tisuč (drugih v raztresenji in pozemeljskih veseljah). Rajši sem naj manjši v hiši svojega Boga, kakor pa da bi stanoval v šotorih grešnikov. Ker usmiljenje in resnico Bog ljubi; Gospod bo milost in slavo dal. Dobrot ne bo odrekel njim, ki žive nedolžno; Gospod vojskinih trum, blagor mu, kdor v tebe zaupa.“

(Dalje nasl.)

Iz Maribora, 7. sušca. (Češenje sv. Jožefa.) Sv. Oče papež Pi IX. 27. aprila 1865 milostivo dovolili, da vsi katoliški kristjani morejo dobiti vsak dan po 300 dni, enkrat v mescu pa popolnoma odpustek, kdor v mescu sušcu, marciju, v cerkvi ali pa doma opravlja kako češenje in vaje v čast sv. Jožefu, blizo tako, kakor se v majniku Šmarince opravlja, in se ktere koli dan mesca opravi spoved, sv. Obhajilo in molitev v papežev namen. Odpustki se morejo tudi dušam v vicah darovati. *)

V Mariboru se to češenje sv. Jožefa obhaja pri oo. Frančiškanih v cerkvi blaž. Marije Device. Vsaki dan mesca sušca je pri altarji sv. Jožefa sv. maša z blagoslovom in s slovenskimi litanijami od sv. Jožefa; na večer o 1²7 pa nemške litanije sv. Jožefa z blagoslovom. Zraven tega se bo obhajala devetdnevnic pred praznikom sv. Jožefa, ki se začne 10. sušca. O 9dnevnicí bo zjutraj ob 5 sv. maša, potem premišljevanje, peta maša z blagoslovom in litanije sv. Jožefa v slovenskem jeziku; na večer pa ob 6 premišljevanje z litanijami sv. Jožefa in blagoslovom v nemškem jeziku.

*) Več o tem glej v izverstnih novih bukvah g. Fr. Sajeveca, jezuita, katerim je naslov: „Odpustki“ itd. pri gosp. Ničmanu v Ljubljani 1875.

Pozdrav Mariji.

I.

Perve žarke je razlilo
Milo solnce na zemljó,
In k Mariji privabilo
Me je solnčnato nebó.

Naj te hvali, o Marija!
Krasna vsa narava krog,
Naj razlega melodija
Tiček tebi se čez log.

Ave, naj v pozdrav, Marija,
Ti iz stolpov vseh doni!
Naj premila harmonija
Te zvonov vseh počasti.

Perve zdihe k tebi vnete
Moje dviga zdaj sercé,
Blagoslovi svoje dete,
Mati koj v začetku dné!

Vedno mila stoj na strani
Meni dans, in slednji dan,
Hudega me zvesto brani,
Vedno vari dušnih ran!

V tvoje varstvo izročujem
Serce, dušo in teló,
Tvoja last se imenujem,
Naj ti bode to ljubó!

Serce moje naj le bije
Jezusu in tebi v čast,
Djanje vse naj priča mi je,
Da sem res jez tvoja last.

Blagoslov mi zdaj podeli,
Ko na delo se podám,
In ta dan me spremljaj celi,
Srečo, da povsod imam!

Če mi duša omaguje,
Vroči dan, ko jo teži,
Serce tužno ko zdihuje,
Novih ti mi daj moči.

Vse zročim ti svoje delo,
Tvoj altar ko zapustim,
In na delo grem veselo,
Da dolžnosti doveršim.

V tvojem varstvu dan začeti
Naj se s teboj dokončá.
Dokler romam po tem sveti,
Si tolažba moja vsa!

M. St-va.

Razgled po svetu.

Avstrijansko. Večina tirolskega deželnega zbora je 9. sušca v zbornici dala brati protest zoper žaljenje tirolskih deželnih pravic po sedanji vladi in je zapustila zbornico, ki potem ni imela potrebnega števila poslancev za sklepanje. Pritožujejo se v protestu čez novi volilni red za državni zbor, vsled katerega se poslanci

za državni zbor ne volijo izmed poslancev za deželni zbor. Pritožujejo se čez začasni šolski red za Tirolsko, ki tudi po sedanjosti vstavi zamore le po poti deželnega zbora veljavo zadobiti, in v tem Stremajerovem šolskem redu vidijo nevarnost za katoliško odreja mladine in za tirolsko nravo. Posebno pa se pritožujejo zoper to, da je minister za bogočastje preziravši celo postavbo od 7. aprila 1866 dovolil protestanške srenje na Tirolskem.

Drobne novice. Nadležnim protestantom vsaka reč mora služiti za razširjanje njih zmót in krivoverstev — celo Kurent sam. O pustovanji so namreč v Torinu taki trosivci na železnici vsilovali priprostim kmetom knjižrine in liste z lažnjivimi nauki zoper katoliško vero. „Unità“ torej to naznanjuje zadevnim duhovnim pastirjem, da naj čujejo zoper lažnjivo preroštvo. — V Rimu je prebivalstvo o pustu v velikih množicah sulo v ondodne cerkve ter je pred izpostavljenim Najsvetejšim zadostovalo za velike pohujšanja, ki so se godile tiste dni. — V „novem Rimu“ so tatovi ukradli 80 metrov svinčenih cevi v galeriji od sv. Vitala do „Narodnega terga“. Vodijo namreč cevi vodo „marcijalsko“ v posestva Orsinove. To kaže vendar že nezmerno tatinsko prederznost! — Poljci v Berlinu zbirajo podpise za protest zoper zatiranje poljskega jezika po poljskih okrajinah. — Mavtarji z vsega sveta, razun francoskih, se hočejo „pobigecati“ v Filadelfiji. Francoskim pa se kujajo, ker so le-ti, boje „nepostavno“, vstanovili neko beznico v novem Orleanu. — V novem Jorku v Ameriki so našli, da je naj manj za 500 milijonov menjic in raznih kreditnih papirjev ponarejenih! „Švindeli“ tedaj še zmiraj gospoduje! Slepništva v strahotni meri so se pričele potem, ko je bil izgled dan s krivicami zoper Cerkev Kristusovo, in slabo je upanje, da bi to jenjalo, dokler se ne bo v novo izgled dal, da krivica zoper nikogar ni dopušena, še najmanj zoper nevasto Kristusovo.

Cvet in sad zrele molitve.

Zahvale.

Št. 1. Pri Ljubljani. Pred kratkim je umrl človek, ki je bil že več lét opustil ss. zakramente, ker je gotovo veliko tacega bral, da ni nič več deržal na to, ker ko bi bil mislil, da je to potrebno, je rekel pozneje, bi ne bil med lenimi prejemavci ss. zakramentov, ampak med pridnimi. Poslal mu je bil Bog nevarno bolezen, ali od začetka ni hotel duhovna. Začnejo pa nektare dobre duše prav zaupno opravljati devetdnevno k „naši ljubi Gospe“, in — ni bila še dokončana, že se je dal previditi v veliko veselje vsim. — To naznanjam zato, da se bo vsak še raji zatekel k Mariji v takih rečeh, kjer je že vse brez upanja. Izrekam toraj čast Bogu, zahvalo Mariji in vsim, ki so kaj molili za bolnega. Zadnjo noč je še poljubil podobico naše ljube Gospé in za zadnjo uro blagoslovljen križec. Upam, da se ga je Bog usmilil pri svoji pravični sodbi. A. B.

Prošnje.

Št. 1. Oče več otrok, sv. veri in sosebno spovedi silno sovražin in pijanstvu vdan, bodi od žalostnih otrok vsim družnikom „Naše ljube Gospé“ ponižno v gorečo molitev priporočen. N. T.

Št. 2. Iz ljubljanske okolice. Ud bratovšine „naše lj. Gospé presv. Jezusovega Serca“, bolna oseba, ktera že v tretje leto, pri naj boljših letih, ne more iz postelje, in je pri telesnih bolečinah še od obupljivih skušnjav silno nadleževana, se priporoča pobožnim soudom v molitev, da bi ji pri začetni devetdnevni po-

magali, in obeta, ako je Bogu v čast in njej v zveličanje, da bo prošnja uslišana, po „Danici“ razglasiti.

A. P.

Št. 3. Iz Kranja. Žena z neodraslimi otročiči udom prav živo priporoča nevarno bolnega moža, da bi ga jim ljubi Bog na prošnjo „Naše ljube Gospé“ ohranil, če je njegova sv. volja.

Št. 4. Z Bohinjskega. Gosp. duhovni pomočnik v sosednji Sr. v. so že precej dolgo bolni. Meni se je želja obudila Vas prositi, da bi jih priporočili bratom in sestram Naše ljube Gospé. Že 6 nedelj niso mogli maševati. Priporočim jih posebno oč. gg. duhovnom, naj bi se spominjali zlasti pri sv. maši, da bi jim Naša ljuba Gospa sprosila zdravje, ako je Bogu ljubo, da bi mogli posebno zdaj v postnem času delati za blagor naših duš. — Enako bodi priporočena žena M. M., ki že čez leto in dan zdihuje v neznanski bolezni, in še druga žena J. T., ki že nad tri leta terpi silne muke. Naj bi jima brati in sestre Naše ljube Gospé sprosili zdravje, ali zlajšanje, ako je Bogu na čast in njima v zveličanje. Ako se jim zboljša, obljubim v slavo Naše ljube Gospé to po Danici razglasiti. L. R.

Lepo delo za sv. Cerkev.

Veliko oseb se je zavezalo za sv. Cerkev in sv. Očeta, dokler se zmaga ne doseže, zmiraj tako-le opravljati. (Dalje.) Štev. 31., 32., 33. obljubi vsak teden 1 rožni venček n. lj. G.; 34. vsak teden rožni venček n. lj. G. in sv. Obhajilu; 35. vsak dan tri božje čednosti; 36. tri osebe vsaka vsak teden rožni venček n. lj. G.; 37. dve vsaka vsaki dan lavret. lit.; 38. vsak dan lit. Jez. Serca; 40. vsak dan rožni venček n. lj. G.; 41. vsak teden žalostni del rožnega venca; 42. dve osebi vsak teden žalostni del rožnega venca; 43. dve vsak teden rožni venček; 44. vsak teden molitev za papeža; 45. vsak teden litanije Jezusovega Imena pa rožni venec sv. Rešnjega Telesa; 46. vsak teden litanije n. lj. G.; 47. vsak teden lavretanske lit.; 48. vsak teden veseli del rožnega venca; 49. vsak teden pri sv. maši biti za zmago sv. Cerkve itd.; 50. vsak teden veseli del rožn. venca.

Listek za raznoterosti.

Koledar za naslednji teden.

Sušec. — Marcij.

19. Nedelja III v 40danskem postu. Evangelij: „Jezus izganja hudiča“. (Luk. 11.) — **Zapovedani praznik sv. Jožefa**, ženina Marije Device in rednika N. G. J. Kr., patrona ali varha vesoljne katoliške Cerkve, še posebej Kranjske dežele. — Sv. Landoult, mašnik misijonar na Nizozemskem, in sv. Amancij, dijakon, njegov tovarš, in aostoljski spremljevalec sv. škofa Amanda. † 668.

20. Ponedeljek. Sv. Joahim, oče Marije Device, njega praznik pa se obhaja v nedeljo po veliki gospodnjici ali velikem Šmarnu. — Sv. Arhip, tovarš sv. Pavla aposteljna; njega se apostelj spominja v svojem listu do Kološanov in do Filemona.

21. Torek. Sv. Benedikt, opat in začetnik benediktinskega reda. † 543. — Sv. Serapijon, škof na Egiptovskem, prijatelj sv. Antona puš. in sv. škofa Atanazija, je bil od arijancev pregnan in je † v 4. stoletji.

22. Sreda sredpostna. Sv. Oktavijan, veliki dijakon v Kartageni, je bil z veliko tisuč spričevavcev vred od Vandalov umorjen zavoljo spoznavanja katoliške vere

v 5. stoletji. — Sv. *Deogracias*, škof v Kartageni, je bil prodal cerkvene posode, da je odkupil vjetnike, katere je bil kralj Genzerik iz Rima v Afriko prignjal. † 457. — Sv. *Katarina Švedska*, deviška vdova. Gl. Danico lansk. l. List 12 (ne 19 po tiskni pomoti).

23. Četertek. Sv. *Viktorijan*, deželni poglavar v Kartageni, je bil na povelje vandalskega kralja Hunerika, Genzerikovega sina, strahovitno mučen in umorjen v 5. stoletji. — Sv. *Benedikt*, menih v Neapolu, je bil od divjih Gotov v razbeljeno peč zapert, naslednji dan zjutraj pa so ga dobili živega in nepoškodovanega.

Danes je dan 12 ur dolg.

24. Petek. *Svete petere rane N. G. J. Kr.* — Sv. *Gabriel* — „Moč Božja“ — veliki angelj, ki je Mariji Devici oznanil včlovečenje Sina Božjega po moči sv. Duha. — Sv. *Simeon*, poltretje leto stari deček v Trientu na Tirolskem, ki so ga judje veliki četertek leta 1472 strahovito mesarili in s šili do smerti zbadali. Bog ga je z mnogimi čudeži poveljeval. Papež Sikst V so podelili popolnoma odpustek vsem, kateri ta dan po prejetih svetih zakramentih v cerkvi sv. Petra v Trientu tega dečka časté in se mu priporočajo.

25. Sabota. *Oznanjenje včlovečenja Sinu Božjega Devici Mariji. Zapovedan praznik.* — Sv. *Dizma*, spreobrnjeni razbojnik, kateremu je Kristus na križu raj obljubil. — Sv. *Dula*, devica v Nikomediji na Jutrovem, dekla nekega vojaka, je svojo ohranjenost čistost s silovito smertjo plačala, in si mučeniško krono zaslužila.

Danes je mlaj ob 9. uri 9. m. zvečer.

Iz Ljubljane. (*Knezo-škofijski spraševanjski odbor.*) Za odbornike knežje-škofijske komisije za veroznanske učeničke na ljudskih in srednjih šolah pa na učeniških vadbah so začasno izvoljeni od od mil. kneza in škofa naslednji čast. gg.: Kanonik dr. Henrik Pavker pl. Glanfeldski, predsednik; častni kanonik dr. Andr. Čebašek; profesor Andr. Zamejic, profesor dr. Jan. Gogala, in profesor Jožef Marn.

Manjši redove in tonzuro so v četertek, 16. t. m., prejeli naslednji gg. bogoslovci prvoletniki: Fr. Nahtigal iz Žužemberka; Jož. Samida iz Kočevja; Jan. Vakselj iz Leskovca, in Jož. Zalokar z Gorij.

V bratovščino ss. *Cirila in Metoda* so se zopet o godu teh častitljivih apostelnov jeli obilniše zapisovati. Poslali smo ravnokar nekatere stotine novih udov v Celje k sv. Jožetu. Zdaj o strašnih zmešnjavah na Jugu je pomoč Božja na prošnje velikih slovenskih apostelnov silno silno potrebna. Molite, molite!

Iz Gorice, 14. sušca. Prevzvišeni nadškof so pretečeno saboto nekterim bogoslovcem, peterim frančiškonom in enemu usmiljenemu bratu podelili manjši redove, „minores“. V nedeljo so trem podelili subdijakoniat, v ponedeljek dijakonat, in v četertek so bili za mašnike posvečeni dijakoni gg.: Janez Grusovin, frančiškana P. Krizogon Majer, P. Vilhelm Vindišar in usmiljeni brat P. Ladislav Mores.

Na Dunaju je 13. sušca slavni akademiški slikar Jožef vit. Führich, previden s ss. zakramenti, umrl v 77. l. svojega življenja. R. I. P.

Sveti Jožef.

Sveta Cerkev dans praznuje
Varha svojga slavni god;

Vsa Ilir'ja se raduje,
Petje čuje se povsod:
Sveti Jožef, varh naš mili!
Daj, da bi te prav častili;
Tvoja roka vselej vari nas,
Še posebno smertni čas!

O svet' Jožef! blagor tebi,
Mož pravičen, čist in svet!
Jezusa imaš pri sebi,
In Marijo d'viški cvét.
Božji varh še clo smeš biti,
Se z Marijo zaročiti; —
Res prečudna je le-tá oblast
In nebeška je ta čast!

Tvoji brambi je zročena
Cela Cerkev Kristusa,
Zlasti še priporočena
Tudi vsa Ilirija:
O svet' Jožef! ti ohrani
Sveto Cerkev in jo brani;
Bodi varh mogočen tudi nam —
Vsim ubogim grešnikom! —

In ko bomo zdihovali
V zadnji sili brez moči, —
Luč mrtvaško že deržali, —
Vari nas, svet' Jožef ti!
Že bo zadnja ura bila,
Duša se s svetá ločila:
Sveti Jožef! nam rokó podaj,
Pelji dušo v sveti raj! —

Karol Karigar, učenik.

Duhorske spremembe.

V Ljubljanski škofiji: Prečast. gosp. Anton Urbas, fajmošter na Dobovcu, je dobil gr. Lamberško korarstvo v Ljubljani. — Č. g. Mavricij Šarabon pride za duh. pomočnika v Kranjsko goro; č. g. Fr. Stupica iz Mokronoga v št.-Kocijan pri Dobravi; č. g. Ant. Žlogar pa v Mokronog. — Petnajst že delj časa izpraznjenih duhovnij je na novo razpisanih, namreč: *Bohinjska Bela*, št.-Gothard, *Ambrus*, št.-Mihel, *Mehovo*, *Dragatuš*, *Adlešče*, *Preloka*, *Banjaloka*, *Polom*, št.-Gregorij, *Studenca*, št.-Jošt pri Polhovem gradu, *Želimlje*, *Vranja peč*.

Dobrotni darovi.

Za napravo neozdravljivih v Ljubljani: Prejel gosp. K. Heidrih: po čast. g. Mih. Debelaku v Terstu 50 gl.; čast. g. Tavčar v Kranji 2 gld.; preč. g. Juri Volc v tretje 20 gl.; J. H. v Ljubljani 20 gl.; Elizabeta Roblek 2 gld. — Prejelo vredništvo: č. g. Lovro Rozman 5 gld.

Za sv. Očeta: Č. g. P. Ribnikar s farmani Kresniškimi sv. Očetu za pirhe 5 gld. — Neimen. po gosp. kan. P. Urhu 6 gl.

Za afrikanski misijon: Neimenovana 1 gl.

Za misijon v Adrijanopelnu v Bulgariji: Č. g. P. Ribnikar 1 gl.

Za slovenske misijonarje v Ameriki: G. J. Ž. 5 gl.

Pogovori z gg. dopisovalci.

Gg.: A. K. v Pr. in J. Š. ob S.: Prihodnjič, ker reč potrebuje nekoliko prevdarka.